

Инокентий.

(Замисленъ) То, наистина всѣки споредъ себе си схваща дълга, ама все пакъ —

Еремия.

(Нервно) Ти чичо ще направишъ по-добрѣ, ако слушашъ само себе си, а не Тодора. Позволи ми да ти кажа, че той злоупотрѣбвява съ твоего добро име; той ти се показва тѣй интименъ, прѣструва се, че мисли и чувствува като тебе, само за да се ползува отъ тебе.

Инокентий,

(Добродушно) Не говори тѣй Еремия: приятелтъ ми отъ дѣтинство! Трѣбва много да се живѣе съ единъ човѣкъ за да го познаешъ. И азъ бихъ те посвѣтвалъ: никога не се произнасяй за човѣкъ — прѣди да го познаешъ.

Еремия.

При все това, макаръ че отъ дѣтинство живѣешъ съ него — не си го позналъ още. А за да не го познаешъ, той се е прикривалъ. Я ми кажи: той съ честенъ трудъ ли е натрупалъ толкова богатства? Ти мислишъ, че той е като тебе: да остави всичко на нѣкое богоугодно заведение и да се отдаде на душата си?

Инокентий.

(Гледа го съсрѣдоточено) Може и да не е така — ама все си е добъръ. Добра душа има той. Колко скърби съмъ дѣлилъ азъ съ него; колко тежки минути. И само за това —

Еремия.

Той може да се прѣструва, че съчувствува. Но ти не познавашъ неговитѣ работи. Какъ мислишъ. Кой купи измокрения кукурузъ отъ гемията, що се потопи край стария маякъ оная недѣля? (мълчание)